



พาหวานใจ ไปโตเกียว

ธรณ์ อํารงนาวาสวัสดิ์



พาหวิวาใจไปไฮเกียว

ธรรณ ถำรงนาวาสวัสดิ์





สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์

พาวานใจไปไต่เกี้ยว

ธรรณ์ อารังนาวาสวัสดิ์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๕๓๖-๑๒๔-๘

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม ๒๕๕๗

© ๒๕๕๗ ธรรณ์ อารังนาวาสวัสดิ์

สงวนลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยของหนังสือเล่มนี้ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ๒๕๓๗
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบก่อนได้รับอนุญาต รวมทั้งการดัดแปลงเป็น
แถบบันทึกเสียง วิดีโอ โทรทัศน์ และสื่ออื่น ๆ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ธรรณ์ อารังนาวาสวัสดิ์

พาวานใจไปไต่เกี้ยว. - - กรุงเทพฯ : บ้านพระอาทิตย์, ๒๕๕๗.

๓๒๐ หน้า.

๑. ญี่ปุ่น - - ภูมิประเทศและการท่องเที่ยว. I. ชื่อเรื่อง.

๙๑๕.๒

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๕๓๖-๑๒๔-๘

ผู้พิมพ์ - จำหน่าย

สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์ บริษัท บุ๊ค ดีอท คอม จำกัด

๔๙/๑ ชั้น ๓ อาคารบ้านเจ้าพระยา ถนนพระอาทิตย์

แขวงชนะสงคราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๖๒๙-๔๔๘๘ ต่อ ๒๒๐๕-๒๒๐๙ โทรสาร ๐-๒๒๘๑-๙๙๑๒

พิมพ์ที่

บริษัท โรงพิมพ์ตะวันออก จำกัด (มหาชน) โทร. ๐-๒๕๕๑-๐๕๓๓-๔๐ โทรสาร ๐-๒๕๕๑-๐๕๓๒

ตุลย์ ศิริกุลพิพัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

ประธานที่ปรึกษา
สนธิ ลิ้มทองกุล

คณะที่ปรึกษา
จิตตนาถ ลิ้มทองกุล / พชร สมุทวณิช / บัญชา อ่อนดี
สุวิชา เพียรราษฎร์

บรรณาธิการบริหาร
วิทยา ร่ำรวย

กองบรรณาธิการ
นภลัย โกมลวาสี

ออกแบบปก / รูปเล่ม
Tanlom group

พิสูจน์อักษร
เปรมจิตต์ ปิยะภาคี

ฝ่ายการตลาด
กรรณิการ์ ชูช่วย / ชลลดา บัวโสภาส / พัชรา วิจิตรวิจิตกุล

สำนักงาน
สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์ ๔๙/๑ ชั้น ๓ อาคารบ้านเจ้าพระยา
ถนนพระอาทิตย์ แขวงชนะสงคราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๖๒๙-๔๔๘๘ ต่อ ๒๒๐๕-๒๒๐๙ โทรสาร ๐-๒๒๘๑-๙๙๑๒
อีเมล : widhayar@thaiday.com



สารบัญ

ก่อนเล่นเรือจริงเตรียมตัว • ๒

คืนฝนไฟ • ๑๒

เตรียมใจไปเจแปน • ๓๒

พาหวานใจไปโตเกียว • ๖๔

จิฟุ • ๙๖

Sea Life Park & Tokyo Tower • ๑๓๖

ตลาดปลาและกินซ่า • ๑๗๖

จิฟุยา ฮาธาคุชิ รับประทานอาหาร • ๒๐๐

ทะเลสาบคาวากูจิโกะ • ๒๒๘

อุเอะโนะและพิพิธภัณฑ์ธรรมชาติ • ๒๔๘

ฮาชิมาดา ฮาซากุสะ สกายทรี • ๒๗๒

คู่มือเที่ยวโตเกียว • ๓๐๐

● ใครมาญี่ปุ่นก็ต้องคิดถึงอาหารอร่อยถูกใจ
ข้าวหน้าปลาคะพงทอด



ก่อนเล่าเรื่องเมืองโตเกียว

คนเราก็แปลก ยิ่งอยู่ใกล้ ยิ่งไม่อยากกล่าวถึง
 อาการเช่นนี้คงเกิดขึ้นกับบางคน เผอิญผมเป็นบางคน
 ที่ว่า คนที่เกิดและเติบโตมาในย่านทองหล่อ-เอกมัย แวดล้อม
 ไปด้วยชาวญี่ปุ่นและวัฒนธรรมจากแดน
 อาทิตย์อุทัย

ผมกินข้าวญี่ปุ่นครั้งแรกในร้านฮากาตะ
 ริมถนนสุขุมวิทเมื่อ ๔๐ ปีก่อน (ย้ายมา ๒
 ครั้งก่อนโดนทุบเพื่อสร้างคอนโดฯ ตาราง
 เมตรละสองแสนห้า) ดูทีวีชาวค่ายคุณพระเอก
 ขับเครื่องบินใบพัดพุ่งขึ้นฟ้าตีลังกาเพื่อแปลง
 ร่างเป็นจัมโบ้เอ ร้องเพลงไทม์แดงและเพลง





หน้ากากเสื้อต่อสู้กับมิสเตอร์ X จากถ้ำเสื้อ อ่านการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่ยุค
แคนดี้จอมแก่น ไออิ-มาโกโด้ และมนตร์รักโยโกฮามา

ผมไปญี่ปุ่นครั้งแรกในยุคที่เงิน ๑๐๐ เยนมีมูลค่าน้อยกว่า ๗
บาท เข้าค่ายอยู่ญี่ปุ่น ๕ สัปดาห์ตั้งแต่สมัยเรียนประถม ตึกตาดัวแรก
ที่มอบให้สาวน้อยก็ซื้อมาจากโตเกียว (สาวหน้าแดงก่อนรอยยิ้มค่อย ๆ
แผ่ซ่านไปทั่วหน้า ยังจำติดตาจนทุกวันนี้)

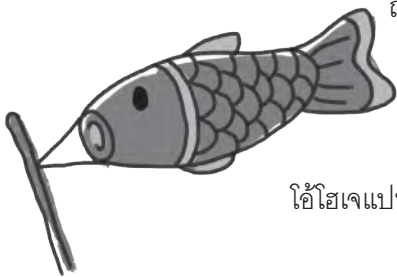
ผมยังมีโอกาสไปญี่ปุ่นกับคุณพ่อคุณแม่อีกหลายครั้งครา ตั้งแต่
ฮอกไกโดจนถึงนางาซากิ รวมถึงการไปฝึกงานที่โอกินาวาสมัยเรียน
มหาวิทยาลัย เคยมีซัมทิงรอกกับสาวญี่ปุ่นด้วยซ้ำ (แปลว่าอะไร? ไม่
บอกหรอกจ้า)

แล้วทำไมผมถึงไม่เขียนหนังสือเกี่ยวกับญี่ปุ่น ทั้งที่ตะบึดะบันเขียนหนังสือเที่ยว
เมื่อนอกมาแล้วเกือบ ๔๐ เล่ม?

คนเรานี้ก็แปลก ยิ่งอยู่ใกล้ ยิ่งไม่อยากจะกล่าวถึง แฮ่ม! นั่นเป็นเหตุผลหนึ่ง อีก
เหตุผลคือการทำหนังสือเกี่ยวกับประเทศที่มีคนไทยไปเป็นจำนวนมาก อาจเป็นเรื่องง่าย
ในการขาย แต่เป็นเรื่องยากในการเขียน

ยากในการเขียนนี้ให้ไม่ซ้ำกับนักเขียนท่านอื่น ยากในการทำให้คุณผู้อ่านมีหนังสือ
ญี่ปุ่นหลายเล่มอยู่ในมือ รู้สึกคุ้มค่าเมื่อซื้อเล่มนี้

ระหว่างที่คุณ ๆ ต่างตัดพ้อ เมื่อไหร่อาจารย์
จะออกหนังสือญี่ปุ่นสักที? ผมได้แต่ยิ้มแหย ๆ ผัดวัน
ประกันพรุ่ง แม้ว่าหน่วยงานของผมกำลังอยู่ในช่วงโปร
ไอโซเจแปน มีการแลกเปลี่ยนอาจารย์-นิสิตกับหลายมหาวิทยาลัยใน





- พิพิธภัณฑ์ธรรมชาติ
และวิทยาศาสตร์ที่โตเกียว
ถือเป็นหนึ่งในแหล่งเที่ยว
ห้ามพลาด



- ร้านขายเครื่องสำอางนานาชนิดที่อุเอโนะ
ซื้อมาขายต่อได้กำไรดีเนอะ



ญี่ปุ่นเป็นว่าเล่น ยังรวมถึงการประชุมและการศึกษาวิจัย
ที่เราทำร่วมกัน ทำให้ผมมีโอกาสไปญี่ปุ่นเป็นระยะ

ทุกครั้งที่ไป หากมีเวลาว่างเมื่อไหร่ ผมลุยไปที่ละจุด
เก็บสเปรย์ไปที่ละย่าน จนสบโอกาสเหมาะ เมื่อค่าเงินเยน
ตกกระหน่ำ ผมได้ฤกษ์อัณเฑียรภรรยาสุดที่รักมาเที่ยวบ้าง เรียกว่า
รักมากจนถึงขั้นต้องไปเซอร์เวย์สถานที่ล่องหน้าเพื่อหวานใจจะได้ไม่โดนยุงได้
ไรตอม และอยู่ห่างจากพื้นที่โอโคจร อันได้แก่ ห้างสรรพสินค้าราคาสูงทั้งปวง (ไม่มันตรูตาย
แน่)



เกริ่นนำมาถึงตอนนี้ คุณผู้ฟังเคยอ่าน
หนังสืออาจารย์ธรรณคงพอเข้าใจ หนังสือเล่มนี้ต่างจาก
หนังสือเกี่ยวกับญี่ปุ่นเล่มอื่น ๆ อย่างไร เพราะแม้มีนักเขียน
หลายท่านกล่าวถึงญี่ปุ่นในมุมมองต่าง ๆ แต่หนังสือที่
คนเขียนรักภรรยาถึงขนาดนี้...หาไม่ง่ายเลย

สำหรับแฟนรุ่นเก่าเหล่าเหย์ คงไม่ต้อง
อธิบายอะไรให้มากความ มุกมัดใจคุณแบบการทองเที่ยวอย่าง
เชื่องช้า บรรยายเหตุการณ์เฉพาะหน้าแถมย้อนหลังไปอีก ๓๐๐ ปี นิยาย
สั้นผิวเผินตื้นๆ หรือการให้ความคิดเห็นแบบไม่เกรงใจชาวบ้าน ยังคงอยู่ครบ
ถ้วนตามแนวหนังสือของผม หนังสือที่คนเขียนตามใจตัวเองสุดฤทธิ์สุดเดช
และเพื่อให้ฤทธิ์เดชนี้ยังคงอยู่ ระหว่างที่คุณคิดว่าอาจารย์
ธรรณจะพาเราไปกินของอร่อย ๆ อะไรบ้าง จะพาไปช้อปปิ้ง
สุดจ๊าบที่ไหน





ผมจะเริ่มบทแรกในคืนที่มหานครตกอยู่ในเปลวไฟ ในคืนที่นับแสนชีวิตจากไป
คืนฝนไฟ!

ในราตรีที่มีมืดมิดที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ...

ธรณ์ อํารงนาवासวัสดิ์



JAPAN



คีนไฟ

เป็นวันที่ ๙ มีนาคม ๑๙๔๕

คุณครูมิโดริกำลังเดินกลับบ้าน
เธอเพิ่งเสร็จจากงานสอนในโรงเรียนอนุบาล
ดอกทานตะวัน วันนี้เด็ก ๆ ทุกคนทำตัวน่ารัก
ทั้งเล่นเกมทั้งตะเบ็งเสียงร้องเพลงร่วมกัน
ทั้งที่สถานการณ์รอบด้านไม่มีอะไรให้ชวน
ยิ้ม

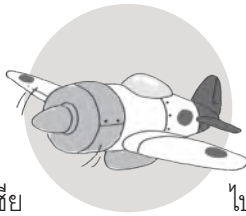
มันจะยิ้มไปได้อย่างไร ในเมื่อ
ผลแห่งสงครามแทรกอยู่ในทุกองศาอากาศ
สงครามที่ยาวนานกว่า ๑๐ ปี นับตั้งแต่
ความขัดแย้งในเกาหลี การต่อสู้กับกองทัพ
เรือจีน ชัยชนะยิ่งใหญ่เหนือคาบสมุทร จุด
สิ้นสุดของราชวงศ์โชซอนแห่งเกาหลี





- ในบรรดาเมืองใหญ่ของญี่ปุ่น มีเพียงเกียวโตที่ได้รับผลกระทบน้อยสุด

หลังจากยึดเกาะหลิได้
กองทัพเรือญี่ปุ่นถล่มกองทัพ
ปิดฉากอิทธิพลของโซเวียตในเอเชีย



ญี่ปุ่นเกิดสงครามกับโซเวียต
เรือโซเวียตจมน้ำมลาย เป็นการ
ไปอีกนาน

ปัญหาการต่อสูระหว่างเจียงไคเช็คกับเหมาเจ๋อตงในจีนปะทุรุนแรง กองทัพญี่ปุ่น
เห็นโอกาสในการบุกจีน กองทัพลูกพระอาทิตย์ยึดเมืองใหญ่ที่ติดทะเลของจีนได้ทั้งหมด
ก่อนเริ่มบุกลงสู่จีนได้ อเมริกาจึงเข้ามาแทรกแซงด้วยการตัดการขนส่งน้ำมันและกดดันใน
เรื่องอื่น

นั่นนำมาสู่รหัสโจมตี“ไตร่รา ไตร่รา ไตร่รา” (เสือ-โจมตีสายฟ้าแลบ) การยกทัพเรือไปใน
ระยะทางครึ่งหนึ่งของแปซิฟิก ยุทธนาวีที่โลกไม่เคยประสบพบเห็น การโจมตีโดยเรือบรรทุก
เครื่องบินอย่างรุนแรงเป็นครั้งแรก ทำลายฐานทัพเรือแกร่งที่สุดของอเมริกาที่เพิร์ลฮาร์เบอร์
พร้อมกับการเปิดฉากโจมตีอาณานิคมของฝรั่งเศสในมหาสงครามแห่งเอเชียบูรพา

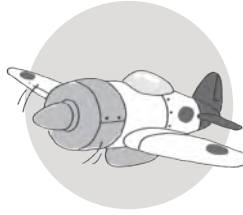
กองทหารญี่ปุ่นชนะและชนะ พวกเขาโจมตีฟิลิปปินส์และอินโดจีน ยกพลขึ้นบกที่
ไทย ตีมาเลเซียและยึดสิงคโปร์ได้ภายใน ๖๐ วัน จม ๒ เรือธงอันเป็นความภูมิใจของคน
อังกฤษภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ทำลายป้อมปราการใหญ่ที่สุดของอังกฤษในเอเชียแบบ
สายฟ้าแลบ บุกเข้าไปในพม่าเพื่อเตรียมไปถล่มอินเดียและจีนได้ นั่นคือชัยชนะในช่วง
สุดท้าย ก่อนถึงจุดเปลี่ยนแห่งสงคราม

ยุทธนาวีมิดเวย์คือหายนะ ญี่ปุ่นเสียเรือบรรทุกเครื่องบิน ๔ ลำ อเมริกาเสีย ๒ ลำ
แต่ผลของสงครามรุนแรงมาก อเมริกาได้แบบดุดัน ทหารในยุทธภูมิต่าง ๆ พ่ายแพ้ เริ่มต้น
ที่การล้างแค้นในฟิลิปปินส์ ตามด้วยอีกหลายหมู่เกาะในแปซิฟิก อเมริกานบุกใกล้เข้ามา ยึด
อิโวจิมา ยึดโอกินาวา แม้ฝูงบินคามิกาเซ่ยังมีอาจหยุดกองทัพของเจ้าพวกฝรั่งเศสผิวเผือกได้

คิดถึงตอนนี้ มิโคริสะอันในโอก ฟิซายของเธอ โคจิ ยอมสละชีพเพื่อองค์จักรพรรดิ
เขากระดกสาเกจนหมดแก้ว คาดผ้า “จิตวิญญาณแห่งญี่ปุ่น” ไร่บนหัว พกเครื่องรางผ้า
พันเข็มไว้แนบอก ก่อนขับเครื่องบินที่โรบรรทุกระเบิดหนักกว่าพันปอนด์พุ่งเข้าชนเรือรบ



ของอเมริกาจนระเบิดเป็นจุด
รัศมีวงกลม ปีที่แล้ว หลังจากที
ต้นเพียงไม่นาน



เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดในเดือน
ปฏิบัติการฝูงบินลมเทพเจ้าเริ่ม

มิโดริเป็นคนปักเครื่องวางขึ้นนั้นกับมือ เธอกับมารดายังไม่ขอรับรองให้ญาติพี่น้อง
บ้านใกล้เคียงกันช่วยกันปักเข็มทั้งพันร้อยลงบนผืนผ้า แรงกายแรงใจเหล่านั้นล้วนสูญไป
พร้อมกับพี่ชาย สิ่งเดียวที่เธอได้ทราบคือเรื่องที่เล่าขานจากปากเพื่อนพี่ ผู้นั่งคุกเข่าก้มหน้า
ระหว่างบอกรับบิดาและมารดาเธอ โคจิคือผู้กล้า เขาคือผู้อาสาไปตายเพื่อองค์จักรพรรดิ
และญี่ปุ่น



เลี้ยวซ้ายผ่านบ้านยูโกะ ทางเข้าบ้านของเธออยู่ถัดไปนิดเดียว ตรอกเล็ก ๆ แ่งนี้
ซ่อนตัวอยู่ในหลายพันตรอกแห่งมหานครโตเกียว เมืองใหญ่ที่สุดในโลก จากตรอกนี้ไปตรอก
นั้นอีกนับพัน ๆ ตรอกซอกซอย มีประชากรหลายล้านคนอาศัยอยู่อย่างคับคั่ง ไม่น่าเชื่อว่า
เมื่อ ๒๐ ปีก่อนนครแห่งนี้เคยถูกทำลายราบเป็นหน้ากลองในเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่
มิโดริยังไม่เกิด แต่ครอบครัวของเธอเสียลูกชายคนโตไปในครั้งนั้น

โตเกียวไม่มีวันดับสิ้น จิตวิญญาณแห่งบูชิโดไม่เคยยอมแพ้ คนญี่ปุ่นจึงลุกขึ้นมาอีก
ครั้ง ไม่มีปืน ไม่มีท้อ ศาสนาชินโตสอนให้ทุกคนทำตัวให้ใกล้เคียงเทพเจ้าที่สุดเท่าที่จะเป็น
ไปได้ ความอดทน ความเสียสละ และความกล้าหาญ ผั่งอยู่ในกมลสันดานบุตรีดาแห่ง
ดวงตะวัน โตเกียวจึงถูกสร้างขึ้นใหม่ในพริบตา

เมื่อถึงหน้าบ้าน มิโดริเลี้ยวเข้าไปข้างใน เธอหยุดชะงักก่อนโค้งคำนับ พลางเอ่ยคำ
ทักทายผู้ที่เดินสวนออกมา คุณลุงอิซากาวาโค้งตอบแต่ไม่พูดว่าอะไร ท่านรีบเดินกลับบ้านที่
อยู่ห่างไป ๓-๔ ซอย ยุคนี้แทบไม่มีใครอยากไปไหนไกลหรืออยู่ที่ไหนให้นาน เพราะเจ้าพวก
อเมริกันอาจส่งเครื่องบินมาทิ้งระเบิดได้ทุกเมื่อ

คุณลุงท่านนี้ทำงานกับหน่วยทหาร เป็นผู้จัดหาเสบียงกรังให้แนวหน้า แต่ท่านมา
เยี่ยมพ่อแม่เธอด้วยเหตุใด? มิโดริใจหายวาบ คิดถึงน้องชายวัย ๑๘ ปี เรียวตะเพิงลาออก



- บ้านของมิโดริเหมือนบ้านของคนญี่ปุ่นในยุคนั้น ทำจากไม้และกระดาด



จากมหาวิทยาลัย ก่อนสมัครเป็นทหารเพื่อเดินทางไปฟิลิปปินส์ สงครามที่นั่นกำลังรุนแรงมาก ญี่ปุ่นพ่ายแพ้ไปหลายสมรภูมิ ก่อนมาถึงสงครามครั้งใหญ่ที่กรุงมะนิลา

Battle of Manila เริ่มต้นในเดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๔๕ หรือเมื่อเดือนก่อน เป็นการบุกครั้งสำคัญสุดของอเมริกาเพื่อยึดเมืองมะนิลากลับมาจากกองทัพญี่ปุ่นให้ได้ สงครามดำเนินมา ๓๐ วัน นับเป็นการต่อสู้บนแผ่นดินที่รุนแรงที่สุดในแปซิฟิก ชาวฟิลิปปินส์บอกว่าทหารญี่ปุ่นเสียชีวิตนับหมื่น ตีกรามบ้านช่องราพนาสูรด้วยแรงระเบิดจากการทิ้งบอมบ์

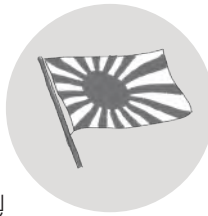
คุณลุง...ทหาร...เรียวยะ...หรือว่า !!? เธอรีบสาวเท้าก้าวตรงไปหน้าห้องรับแขก คุณพ่อและคุณแม่ของเธออยู่ในนั้น ทั้งคู่นั่งคุกเข่าอยู่เคียงกัน บนโต๊ะยังมีถ้วยน้ำชาที่นำมาเสิร์ฟคุณลุง

หากเป็นช่วงปกติ คุณแม่จะไม่มีทางปล่อยให้ถ้วยวางค้างอยู่ ท่านต้องรีบเก็บไปล้าง แต่วันนี้ถ้วยยังตั้งตรงหน้า แปลว่า...

ท่านพ่อมองเหม่อด้วยสายตาเลือนลอยคล้ายอยู่ในภวังค์ ขณะที่ท่านแม่นั่งนิ่ง สองมือกำแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปน ทั้งร่างสั่นระริกกลางสังหารของเธอมอาจเป็นจริง เรียวยะอาจบาดเจ็บ หรืออาจเป็นมากกว่านั้น



มิโดริร้อนใจจนผลอก้าวฉับ ๆ
เป็นหน้ามามอง หญิงสาวريب
เป็นอย่างไร มารยาทคือสิ่งสำคัญ
ก่อนนั่งตัวแข็งอยู่ตรงนั้นเพื่อรอให้บิดาเอ่ยเอื้อนวาจา



เข้าไปในห้อง ทั้งบิดามารดา
สำรวจมกิริยา ไม่ว่าเหตุการณ์จะ
สุด เธอนั่งคุกเข่าลงอย่างเสียบงัน

“เรียวตะหายไป...” แม่ของเธอพูดขึ้นก่อนน้ำเสียงแผ่วเบาลงคล้ายกลืนสะอื้น น้ำตา
มิโดริร่วงผล็อย เธอหันไปมองหน้าบิดาคล้ายอยากถามต่อ

“พันโท โยชิมา ผู้บังคับการ สั่งให้เรียวตะกับทหารอีก ๓ นายไปปฏิบัติภารกิจในป่า
จากนั้นก็ไม่มีข่าวอีก พอผ่านไป ๑ เดือน หน่วยของเขาถึงแจ้งมาที่ศูนย์บัญชาการ” บิดาของ
เธอพูดขึ้นมาห้วน ๆ ก่อนลุกขึ้นแล้วเข้าไปในห้องเล็ก ป้ายชื่อเรียงรายอยู่บนตู้ริมผนัง หนึ่งใน
นั้นคือป้ายชื่อของโคจิ

นับตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว เมื่อทุกคนทราบว่โคจิเสียชีวิตแน่นอน พ่อของมิโดริมักใช้
เวลานั่งนิ่งเสียบอยู่ในห้องนั้นนานนับชั่วโมง คล้ายกับกำลังสื่อสารกับลูกชายผู้จากไป ชาย
ที่เคยยิ้มแย้ม หยอกเย้ากับครอบครัวแสนอบอุ่น บัดนี้กลับกลายเป็นคนเคร่งขรึม แต่ละวัน
แทบไม่มีถ้อยคำออกจากปาก งานวาดภาพที่เขารักหนักหนา จนกลายเป็นอาชีพอหาล้าง
ครอบครัว บัดนี้ทั้งขาหยั่งทั้งอุปกรณ์ร่างภาพระบายสี ถูกเก็บไว้อย่างไม่สนใจไยดี เควาะหัด
ที่ครอบครัวนี้มีเงินเก็บสะสมอยู่พอควร

มิโดริลุกขึ้น เธอรู้ว่ามารดาคงทำอะไรไม่ไหว หรือต่อให้ไหว ค็นนี่คงไม่มีใครกิน
ข้าวลง ยังไงก็ตาม ทุกอย่างต้องเป็นเหมือนเช่นทุกวัน มิโดริตัดสินใจเข้าครัวเพื่อทำอาหาร
ง่าย ๆ สำหรับมือเย็นวันนี้ วันที่ความเศร้าทับถม

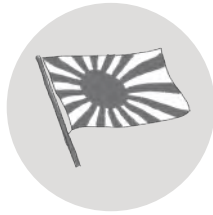
หญิงสาวไม่ทราบหรอก นั่นเป็นแค่จุดเริ่มต้น อีกไม่กี่ชั่วโมง สิ่งที่กำลังเผชิญอยู่
ในขณะนี้...จะแทบไม่มีความหมาย

โลกของเธอจะโหดร้ายยิ่งกว่านี้...นัก

ค่าแล้ว รอบบ้านมีดสนิท มีเพียงแสงไฟวับแวมในห้องของบ้านบางหลัง ไม่มีไฟ



ในถนน ไม่มีแสงไฟนอกบ้าน
ระหว่างการพรางไฟในช่วง
ฝูงบินอเมริกาโจมตีหนักขึ้นทุกวัน



นอกอาคาร เมืองโตเกียวอยู่
สงคราม เพราะนับตั้งแต่ต้นปี

เดิมทีอเมริกาใช้เครื่องบิน B-29 โจมตีจากระยะสูง ใช้วิธีทิ้งระเบิดแบบธรรมดาลง
มาในเขตอุตสาหกรรม นั่นก็พอทน แต่ยุทธวิธีกลับเปลี่ยนไป อเมริกาส่งเครื่องบินมากขึ้น
และบินต่ำลง ที่สำคัญคืออเมริกาเปลี่ยนแบบลูกระเบิด จากระเบิดธรรมดากลายเป็นระเบิด
เพลิง!



บ้านของคนญี่ปุ่นทำจากไม้และกระดาษ แม้ในนครโตเกียวก็ไม่เว้น ระเบิดเพลิง
จึงมีเชื้อไฟอย่างดี เกิดเป็นเปลวไฟรุนแรง เผาผลาญทั้งบ้านทั้งชีวิตผู้คน ดังเช่นเมื่อเดือน
กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ฝูงบินอเมริกาเพิงถล่มโตเกียวจนไฟไหม้บ้านนับหมื่นหลัง คิดเป็นพื้นที่
ถึง ๒.๖ ตารางกิโลเมตร

แม้ญี่ปุ่นจะไม่สามารถหยุดยั้งบ้อมบินเหล่านั้นได้ แต่คนญี่ปุ่นไม่เคยกลัว บางบ้าน
อาจอพยพเด็กและผู้หญิงออกจากโตเกียว แต่นั่นเป็นเพียงส่วนน้อย คนส่วนใหญ่ไม่หนี วิถี
ชีวิตของพวกเขาเป็นเช่นนั้น

อย่างที่มิโดริคาด แทบไม่มีใครกินข้าวมื้อเย็นลง อาหารถูกเก็บไปอย่างรวดเร็ว พ่อ
ของเธอลงไปนั่งอยู่ริมสวน เหม่อมองไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย เหล้าสาเกที่แม่เธอนำไปให้
ถูกวางทิ้งไว้ข้างกายโดยปราศจากการแตะต้อง

ลมหนาวเริ่มพัดมาแรงขึ้นและแรงขึ้น แต่บิดากลับไม่รู้สึกรู้สา จนเมื่อแม่ไปเตือน
ชายผู้ตกในภวังค์ถึงเริ่มขยับกาย

ในนาที่นั่นเอง เสียงหวอดดังลั่น...

เสียงหวอ! มิโดริไม่เคยเกลียดเสียงใดเท่าเสียงนี้ มันโหยหวนกรีดทะลวงผ่านความ
มืดเหนื้อมหานคร จากจุดหนึ่งไปจุดหนึ่ง จนท้ายสุด เสียงหวอก้องกังวานทั่วทุกด้าน คล้าย
ดังเสียงปีศาจร้องตะโกนมาจากทั่วสารทิศ





- เครื่องบินที่ไร้คือเครื่องบินขับไล่ประจัญบานของญี่ปุ่นในสงครามโลก



- แผนที่ประเทศจีน ค.ศ. ๑๙๔๐ พื้นที่สีแดงคือบริเวณที่ญี่ปุ่นครอบครอง จะเห็นว่าเมืองใหญ่ชายฝั่งทะเลทั้งหมดตกเป็นของกองทัพญี่ปุ่น
- ทหารญี่ปุ่นใช้อาวุธเคมีเพื่อบุกยึดเซี่ยงไฮ้ใน ค.ศ. ๑๙๓๗

เสียงที่ตามเสียงหอนมา คือเสียงพ่อแม่เรียกลูก เสียงผิวเรียกเมีย...เมียเรียกผิว เสียงประตูถูกเลื่อนเปิดปิดเพื่อดับไฟในจุดต่าง ๆ เสียงเก็บข้าวของสำหรับคนที่หวังไปพึ่ง หลุมหลบภัยเสียงของอาสาสมัครดับเพลิงที่วิ่งไปตามจุดโน้นจุดนี้เพื่อเตรียมน้ำและเครื่องมือ ฉุกเฉินเพลิง

เมืองที่เคยเงียบสงบกลับส่งเสียงคล้ายประตูนรกเพิ่งถูกเปิด

...

นาวาอากาศตรี ไมเคิลลดระดับบอมบิน B-29 Superfortress ลงจนถึงเพดาน บิน ๖,๐๐๐ ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล นี่คือระดับความสูงที่เขาได้รับคำสั่งมาให้ทิ้งระเบิด ลงไปสู่เมืองเบื้องล่าง ถล่มให้มันราบ เฝ้ามั่นให้เป็นจุดล้างแค้นแทนเพิร์ลฮาร์เบอร์แทนทหาร อเมริกันหลายหมื่นนายที่เสียชีวิตและบาดเจ็บในสงครามรวมถึงน้องชายของเขาเรือโทจอห์น ผู้จมน้ำพร้อมกับเรือรบที่ถูกเครื่องบินกามิกาเซ่ของญี่ปุ่นพุ่งเข้าชนเมื่อเดือนธันวาคมที่ผ่านมา

ไอ้น้อง พี่มาแล้ว พี่มา
จงดุ!



ฆ่าพวกมัน พี่จะล้างแค้นให้เจ้า

ระเบิดเพลิงลูกแล้วลูกเล่า
หล่นลงจากช่องท้องของเครื่องบิน
ลอยดิ่งลงไปในความมืดเบื้องล่าง พริ้งพริ้วตามกันเป็นสาย

ความมืดปิดบังไว้ แต่ถ้าใครมีสายตามองผ่านราตรีนี้ได้ เขาจะเห็นเครื่องบินหลาย
ร้อยลำกำลังทิ้งระเบิดลงสู่มหานครโตเกียว

Operation Meetinghouse คือปฏิบัติการทางอากาศใหญ่ที่สุดของอเมริกา เป้า
ประสงค์คือการทำให้อุบัติการณ์ยอมแพ้สงคราม ครั้งนี้จึงมีเครื่องบินจำนวนกว่า ๓๐๐ ลำเข้าร่วม
ปฏิบัติการ ระเบิดเพลิงจำนวน ๑,๗๐๐ ตันถูกทิ้งลงมาจากป้อมบินเหล่านั้น

การทิ้งระเบิดดุเดือดที่สุดในปฐพีก่อนหน้านี้ คือปฏิบัติการทางอากาศที่เมืองเดรส-
เดน เยอรมัน ระเบิดชนิดต่าง ๆ น้ำหนัก ๓,๙๐๐ ตันถูกทิ้งลงมาเพื่อคร่าชีวิตผู้คนในเมือง
ทำให้เกิดไฟไหม้ทำลายเมืองไป ๖.๕ ตารางกิโลเมตร เชื่อว่ามีผู้เสียชีวิตไม่ต่ำกว่า ๓๐,๐๐๐ คน
แม้ปริมาณระเบิดจะน้อยกว่าครั้งนั้น แต่ที่นี่ไม่ใช่เดรสเดน ที่นี่คือโตเกียว เมืองใหญ่
ที่สุดในโลก ประชากรหลายล้านคนอาศัยอยู่ในบ้านไม้และกระดาศ

ระเบิดเพลิงลูกแรกลงไปถึงพื้นแล้ว!

...

มิโดริได้ยินเสียงร้องจากข้างบ้าน เพื่อนบ้านของเธอ ยูโกะ กำลังคว้าแขนลูกชาย
แล้วรีบลากออกไปให้ห่างเรือนพำนักรักอาศัย เธอทรุดกายให้ลูกชี่หลัง ก่อนวิ่งตะปึงไปใน
ทิศทางตรงสู่แม่น้ำ ระหว่างนั้น แสงสีแดงเริ่มจับท้องฟ้า ราตรีนี้ไม่มีมืดอีกต่อไป ราตรีนี้
กำลังจะสว่างไสวด้วยแสงไฟประลัยกัลป์

แสงวาบจับตา ระเบิดลูกหนึ่งตกลงมาหน้าปากซอย พ่อของเธอพุ่งออกมาจากบ้าน
พร้อมห่อป้ายสะพายบา ในนั้นคือป้ายชื่ออุซุซา แม่ของเธอถือถุงผ้าอีกใบ มิโดริไม่ทราบว่ามี
อะไรอยู่ในนั้นบ้าง เธอรู้เพียงว่าเธอต้องไปแล้ว



หญิงสาวขยับขาจะ
วิ่งกลับเข้าไปในบ้าน ท่ามกลาง



ออกวิ่ง แต่เธอนึกได้ รีบหันขวับ
เสียงร้องตะโกนเรียกของพ่อแม่

มิโตริพลุนพลันเข้าไป
ในห้องนอน เธอคว้าภาพบนโต๊ะ
ทำงานขึ้นมา ภาพถ่ายของเรียวตะ น้องชายที่โตมาด้วยกัน บุคคลที่เธอรักมากที่สุด
ในชีวิต ความรู้สึกเธอชาด้านมาตั้งแต่เย็น ความเศร้าทับถมจนเธอทำอะไรต่ออะไรคล้ายร่างไร้
วิญญาณ



แต่ตอนนี้ นาฬิกาที่เธอไม่แน่ใจว่าบ้านจะคงอยู่อีกต่อไป เธอนึกถึงของสำคัญที่สุด
ขึ้นมา เรียวตะอาจตายไปแล้ว ถ้าเช่นนั้น ภาพนี้คือสิ่งเดียวที่ยืนยันได้ ครั้งหนึ่งเธอเคยมี
น้องชายคนนี้

ทั้งสามวิ่งออกจากบ้าน มุ่งหน้าไปหาน้ำ แหล่งน้ำใดก็ได้ที่จะช่วยให้ทุกคนพ้นภัย
จากคนเป็นสิบมาเป็นร้อยเป็นพัน เป็นหมื่นเป็นแสน...เป็นล้าน ทุกคนในโตเกียวหนีออกจาก
บ้านมาอยู่บนถนนจนล้นห่าน ทุกซอกหลืบเต็มไปด้วยเสียงกรีดร้องเสียงตะโกน อย่าไปทาง
นั้น ไฟไหม้อยู่ข้างหน้า อย่ามาทางนี้ ระเบิดเพิ่งลงมา บ้านกำลังไหม้ คนกำลังตาย

คืนฝนไฟเริ่มต้น...

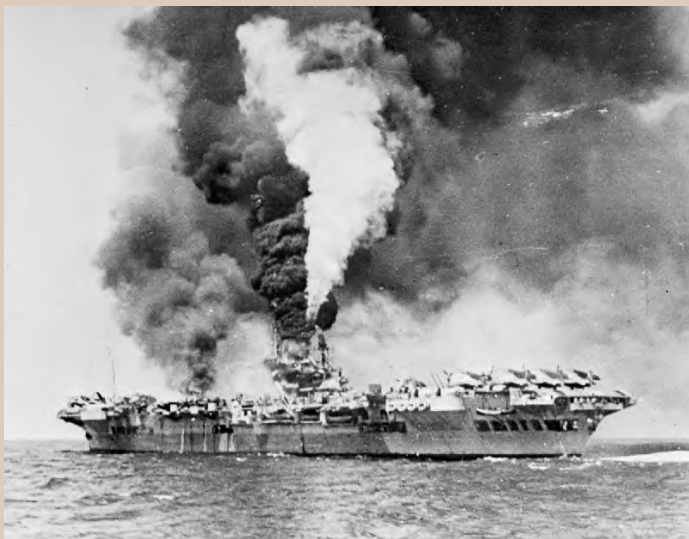
การทิ้งระเบิดแบบไม่สนใจจุดหมาย มุ่งทำลายล้างให้มากที่สุด ทำให้เกิดเปลวเพลิง
ทั่วทุกจุด ลมหนาวที่กำลังพัดแรงส่งให้เปลวเพลิงกลายเป็นกำแพงไฟไหม้ไหม้มาจากทุกด้าน
ก็ผู้คนที่กำลังตื่นตระหนกไขว่ขว้างใน หน่วยดับเพลิงกำลังพยายามอย่างสิ้นหวัง ต่อให้พวก
เขามีมากกว่านี้สักกี่เท่าต่อกี่เท่า ไม่มีอะไรต้านเปลวเพลิงระดับนี้ได้

ฆ่า ๆ ๆ พิณาส ๆ ๆ เผา ๆ ๆ

คนเบียดเสียด ต่างคนต่างหาทางไป บ้างวิ่งเข้าตรอก บ้างหนีเข้าตึกและอาคาร
คอนกรีต มีอยู่ไม่น้อยที่ตัดสินใจอยู่ในบ้าน ผกชะตาไว้กับฟ้ากำหนด ลูกพลัดกับแม่ เมียพลัด
กับผัว เสียงร้องเรียกดังระงมไปทุกทาง เสียงแห่งความอ้างว้าง บาดเจ็บ ว้าเหว และสิ้นหวัง
มิโตริพลัดกับพ่อแม่ของเธอแล้ว...



- นักบินกามิกาเซ่ก่อนวันไปตาย คนที่อุ้มลูกหมาเพิงอายุ ๑๗ ปี เขาตายในวันรุ่งขึ้น



- เรือบรรทุกเครื่องบินของอเมริกาที่ถูกนักบินอุ้มลูกหมาพุ่งเข้าชน



- บัอมบิน B-29 ชนะระเบิดมาถล่มโตเกียว



- ภาพถ่ายทางอากาศแสดงให้เห็นว่าโตเกียวกำลังลุกเป็นไฟ

- บางส่วนของสิ่งที่เหลืออยู่
หลังคืนฝนไฟ



ครั้งสุดท้ายที่เธอจำได้ พวกเธอลี้ภัยไปตามถนนก่อนเผชิญหน้ากับเปลวเพลิง บ้านแต่ละหลังลุกไหม้คล้ายถูกไฟนรก พรึบ ๆ ไฟกระโจนจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่งในชั่วเสี้ยววินาที

ไอร้อนแผดเผาจากทุกทิศ เส้นผมของเธอเกิดกลิ่นไหม้ สัญชาตญาณทำให้มิโดริกระโจนเข้าตรอกเล็ก เธอเหลียวกลับมาหาพ่อและแม่ แต่ผู้คนอัดเบียดกันปากตรอกจนกลายเป็นกระจุกกันขวาง ก่อนบ้านตรงปากทางจะลุกวาบกลายเป็นด่านกั้นนรก

เธอเห็นพ่อเธอยืนอยู่ที่เดิม...อย่างสงบ มีแม่ของเธอที่กำลังเหลียวหน้าแลหลัง แต่ไม่ยอมทิ้งสามีผู้ยินดีเผชิญกับความตาย

มิโดริไม่อาจฝ่าไฟกลับไปหาพ่อแม่ได้ สิ่งที่เธอเห็นเป็นครั้งสุดท้าย คือใบหน้าที่ของบิดา ผู้หันมาสบตาเธอ ก่อนยกมือโบกให้เธอหนีไป

ไม่! หนูไม่หนี! มิโดริร้อง ร้อง แต่ฝูงชนกระแทกเธอจนกระเด็นตกไปในคุน้ำแห่งผาก เธอตะเกียกตะกายขึ้นมา แล้วเธอก็เห็นญูโกะ

ยูโกะบาดเจ็บที่ขา แต่ยังพยายามแบกลูกไว้บนหลัง ทั้งคู่กระเสือกกระสนอยู่ริมถนนใกล้เสาไฟฟ้า ก่อนแสงสว่างแลบแปลบ ตามด้วยเปลวเพลิงม้วนวาบคล้ายมือปีศาจจากขุมโลกนรกบีบรัดยูโกะไว้

ทั้งคู่ล้มลงในฉนวนพื้น ยูโกะกระแทกหลังกับพื้น หน้าคว่ำ ร่างกายไหม้เกรียมในพริบตา เหลือเพียงแต่แผ่นหลังที่ยังคงเป็นสีเนื้อเพราะลูกที่อยู่บนหลังบังไว้ เด็กน้อยผู้ตอนนี้กระเด็นตกลงไปเคียงข้างร่างแม่ ทั้งคู่กลายเป็นตอตะโก

มิโดริเอามือปิดปาก เธอร้องอะไรไม่ออกอีกแล้ว สิ่งเดียวที่สวรรค์ยังปรานี ทั้งยูโกะทั้งคู่จากไปในทันที ไม่มีใครเห็นใครตาย

ต่อจากนั้น มิโดริไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น เธอทำอะไรไม่ได้เลย รู้แต่ว่าเธอกระเด็นกระดอนไปตามฝูงชน จนท้ายสุด เธอมาจนถึงน้ำ เธอลงไปอยู่ในน้ำ เมื่อหันไปดูโตเกียวอีกครั้ง เธอเห็นเปลวเพลิงลุกขึ้นสูงท่วมฟ้า มหานครใหญ่ที่สุดในโลกกลายเป็นนรกที่หยิบยื่นมาจากฝีมือของมนุษย์ด้วยกันเอง

ในสงคราม มนุษย์น่ากลัวกว่าปีศาจ...

สองวันให้หลัง มิโดริกลับมาจากแม่น้ำ เธอเจอพื้นที่โล่งกว้างใหญ่ มองไปทางไหนเห็นแต่โลกไหม้เกรียม โลกที่เว้งว่างสุดสยดตา ที่ซึ่งบิดาของเธอ มารดาของเธอ และคนอื่นนับไม่ถ้วนกลายเป็นเหยื่อแห่งความเกลียดชัง

มิโดริไม่เคยเห็นความพินาศเฉกเช่นนี้ เช่นเดียวกับโลก ไม่เคยมีความตายที่เกิดขึ้นในครั้งเดียวมากมายถึงเพียงนี้ เปลวเพลิงในคั่นฝนไฟแผดเผาบ้านเรือนเป็นพื้นที่ ๔๑ ตารางกิโลเมตร บริเวณที่ประเมินว่ามีผู้อยู่อาศัยอย่างน้อย ๑.๕ ล้านคน

ตัวเลขผู้เสียชีวิตทั้งฝ่ายญี่ปุ่นและฝ่ายอเมริกา ระบุว่ามียพลเมืองโตเกียวอย่างน้อย ๑๐๐,๐๐๐ คนเสียชีวิตในคำคั้นนั้น แหม่นอนว่านี่คือตัวเลขที่ประเมินต่ำเกินไป...มาก แต่ด้วยตัวเลขเท่านั้น นี่คือการคร่าชีวิตคนมาคนในครั้งเดียวมากที่สุดในประวัติศาสตร์

เราอาจค้นหูกบกระเบิดปรมาณูที่ฮิโรชิมา ระเบิดที่นางาซากิ แต่จำนวนผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์แต่ละครั้ง มีอาจเทียบได้กับจำนวนคนที่จากโลกไปในคั่นฝนไฟแห่งโตเกียว

มิโดริคือหนึ่งในผู้รอดชีวิต เพื่อเผชิญกับความโหดร้ายที่ตามมา ความอดอยาก ความเจ็บป่วย ความเศร้าสลด ความสูญเสีย ก่อนจบลงด้วยความพ่ายแพ้ของญี่ปุ่นใน สงครามโลก

นี่ควรเป็นจุดจบของประเทศ แต่ไม่ใช่ญี่ปุ่น นี่ควรเป็นจุดจบของเมือง แต่ไม่ใช่โตเกียว เพราะโตเกียวพิสูจน์ตัวเองแล้วในครั้งที่เจอบombจากแผ่นดินไหว โตเกียวกำลัง จะพิสูจน์ตัวเองอีกครั้ง เมื่อเจอความโหดร้ายจากฝีมือมนุษย์

และโตเกียวก็พิสูจน์ ภายหลังใด ๆ ในโลกนี้ ไม่ว่าจากธรรมชาติหรือจากมนุษย์ ไม่ว่า จะร้ายแรงรุนแรงระดับไหน จะสามารถพิชิตโตเกียวลงได้ไม่

ในเวลาอีกไม่กี่สัปดาห์ต่อมา โตเกียวกลับเป็นมหานครยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกอีกครั้ง

มิโดริไม่เคยละทิ้งโตเกียว เธอกลับไปทีโล่งว่าง ที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นโรงเรียนอนุบาล ดอกทานตะวัน เธอไม่เจอใครที่นั่น ไม่เคยเจอลูกศิษย์ตัวน้อยของเธออีกเลย ไม่ว่าคนไหน หรือที่ไหน

เธอทำงานทุกอย่าง ช่างทำผม ช่างตัดผ้า จนเจอชายหนุ่มผู้ตกลงปลงใจอยาก อยู่กับเธอตลอดชีวิต เธอยินยอมเป็นคู่ชีวิตกับเขา ด้วยข้อแม้เดียว...เธอจะอยู่โตเกียว ด้วย เหตุผลที่เธอไม่เคยอ่อนแอ ไม่ว่ากับใคร

เธอยังมีความหวังว่า น้องของเธอยังไม่ตาย เรียวตะผู้หายไปในปีฟิลิปปินส์ สงคราม สิ้นสุดแล้ว เรียวตะอาจรอด เขาอาจกลับบ้าน แม่บ้านของเธอไม่อยู่แล้ว แต่มิโดริยังแวะเวียน กลับไปที่นั่นเป็นประจำ

ไปพร้อมกับรูปน้องชายที่อยู่ในกำมือ ของชั้นเดียวที่หลงเหลืออยู่นอกเหนือจาก ความทรงจำ

๒-๓ ปีผ่านไป ความหวังจบสิ้น เรียวตะไม่กลับมา แต่มิโดริยังอยู่โตเกียว เธอมีอาจ ทั้งเมืองนี้ เธอจะอยู่ที่นี้ อยู่เพื่อดูความหวังที่ฟื้นคืนมา อยู่เพื่อดูหอคอยโตเกียวที่เริ่มก่อสร้าง ขึ้นทีละนิดละหน่อย จนท้ายสุด ตั้งตระหง่านระฟ้ามหานคร เป็นเหมือนสัญลักษณ์ประกาศ ให้โลกรู้ว่า โตเกียวฟื้นคืนมาอีกครั้ง



- ตึกระฟ้าในวันนี้คือซากที่เคยถูกเผาทำลายเมื่อไม่กี่สิบปีก่อน

● หลังจากคืนฝนไฟ
ไม่มีบ้านหลังใดเหลือ
ทุกอย่างราบเป็นหน้ากลอง



มิโดริไม่ทราบหรือกว่า หากโลกนี้มีเคราะห์ร้ายแสนสาหัส โลกนี้ยังมีปาวีหารียอยู่คู่
เคียงกัน

ค.ศ. ๑๙๗๘ หลังจากมหาสงครามแห่งเอเชียบูรพาจบสิ้นไปแล้วกว่า ๓๐ ปี ทั่ว
ญี่ปุ่นตกตะลึงกับข่าว “ทหารนายสุดท้าย”

ทหารที่ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของพันโท โยชิมา ทำการต่อสู้แบบสงครามกองโจร
สู้ไม่ถอยจนกว่าคำสั่งจะเปลี่ยนแปลงเป็นอื่น ในระหว่างนั้น เพื่อนเสียชีวิตไปที่ละนาย...ละ
นาย จนสุดท้าย เหลือเขาเพียงลำพัง

๓๓ ปีของการสู้รบในป่า ๓๓ ปีของความกล้าหาญที่ไม่สามารถจะอธิบายได้ด้วย
เหตุผล และ ๓๓ ปีของเลือดนักรบ ผู้ไม่ยินยอมเชื่อว่าญี่ปุ่นเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในสงคราม

จนท้ายสุด รัฐบาลญี่ปุ่นตัดสินใจตามหาพันโท โยชิมา ก่อนส่งเขาเข้าไปในป่า
ฟิลิปปินส์ เพื่อที่จะออกคำสั่งปลดประจำการ “ทหารนายสุดท้าย”

และวิวตะก็ได้กลับบ้าน กลับมายืนอยู่หน้าพี่สาวอีกครั้ง พี่สาวผู้กำภาพถ่ายของน้องชายไว้แน่น

และปาฏิหาริย์ก็มีจริง

...

เรื่องทั้งหมดที่ผ่านสายตาคุณไป เป็นเรื่องที่ผมแต่งขึ้น แต่เป็นการแต่งที่อ้างอิงข้อมูลความเป็นจริงอย่างถึงที่สุด

ชื่อของสมรภูมิในสงคราม วันเดือนปี ชนิดของเครื่องบิน ชนิดของระเบิด ชื่อของปฏิบัติการทางทหาร จำนวนเครื่องบินและจำนวนระเบิด ขนาดพื้นที่ซึ่งถูกเปลวเพลิงเผาผลาญ ทั้งหมดล้วนมาจากข้อมูลอ้างอิงที่เชื่อถือได้

มิโดริมีตัวตนแน่ เพราะในคืนฝนไฟ มีผู้หญิงไม่รู้กี่แสนคนวิ่งหลบเปลวเพลิง

พ่อแม่มิโดริก็มีตัวตน เพราะในคืนนั้น นับแสนพ่อแม่จากโลกนี้ไป บ้างไปพร้อมกับลูก บ้างไปเพียงลำพัง

ยูโกะที่แบกลูกหนี ก่อนตายพร้อมกันทั้งแม่ทั้งลูก เป็นตัวละครที่มีจริง เพราะผมเห็นภาพร่างแม่และร่างลูกถูกไฟเผาในลักษณะดังกล่าว แต่ไม่เอานำมาให้ดูเพราะหดหู่เกินไป

เหตุการณ์ที่ใกล้เคียงที่สุด น่าจะเป็นภาพยนตร์การ์ตูน Grave of the Fireflies โดยสตูดิโอจิบลิ (Ghibli) หนังสือนี้มีขายในร้านวิดีโอทั่วไปในราคาไม่ถึงร้อยบาท ขอเตือนว่าถ้าไม่ยากร้องไห้ กรุณาอย่าดู แต่เหตุการณ์ในการ์ตูนคือ Bombing of Kobe ไม่ใช่โตเกียว แต่พอช่วยให้เรานึกภาพออก

โคจิ พี่ชายมิโดริที่มีจริง ปฏิบัติการกามิกาเซ่ “ลมเทพเจ้า” เริ่มต้นในเดือนตุลาคม ๑๙๔๔ จวบจนสิ้นสุดสงคราม นักบินญี่ปุ่น ๔,๐๐๐ นายสละชีพเพื่อชาติ สามารถจมเรือรบสหรัฐ ได้มากกว่า ๔๗ ลำ และทำความเสียหายให้กว่า ๓๐๐ ลำ

ท้ายสุด วิวตะมีตัวตนจริงหรือไม่?

คำตอบคือมีจริง เพียงแต่ว่าเขาไม่ได้ชื่อวิวตะ เขาชื่อ ฮิรุ โอนินตะ ผู้ได้รับคำสั่ง



จากพันโท โยชิมา (ผมใช้ชื่อจริง) เพื่อปฏิบัติการสอดแนมและทำสงครามกองโจรในฟิลิปปินส์ พร้อมกับลูกน้องอีก ๓ นาย

ร้อยโท โอนิเดะต่อสู้เพื่อญี่ปุ่นเป็นเวลา ๓๓ ปี ลูกน้องของเขาเสียชีวิตไปที่ละนาย เพราะถูกชาวบ้านและตำรวจยิง จนเหลือเขาเพียงลำพัง ก่อนที่พันโท โยชิมาจะเดินทางมาเพื่อปลดประจำการเขาใน ค.ศ. ๑๙๗๔

โอนิเดะไม่มีพี่สาว แต่มีคุณแม่ ผู้ทำบุญมาให้เขาหลายสิบปี ก่อนปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นเมื่อลูกชายกลับถึงบ้านเยี่ยงวีรบุรุษของชาติ

โอนิเดะเพิ่งเสียชีวิตในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๗ เรื่องของเขากลายเป็นข่าวดังไปทั่วโลก ในฐานะชายผู้ไม่รู้จักคำว่ายอมแพ้

เช่นเดียวกับโตเกียว เมืองที่ไม่เคยยอมแพ้

ผมนำเรื่องนี้มาเปิดฉาก เพราะมันใจว่าหลายคนอาจสงสัย ทำไมคนญี่ปุ่นถึงมีนิสัยเช่นนั้น ทำไมพวกเขาพวกเขาก็ทำเช่นนั้น ทำไมญี่ปุ่นไม่เหมือนประเทศใดในโลก?

ระหว่างที่เรากำลังตั้งกับความยิ่งใหญ่ของมหานครโตเกียว ระหว่างที่เรากำลังขบปึงท่ามกลางแสงสีตระการ กำลังสนุกกับการปึงอย่างเนื้อเสียงลุ่มๆ

เราทราบหรือไม่ว่า เมื่อ ๗๐ ปีก่อน ห้างอิเซตัน โตคิว ร้านร็อกกาเซ็น ฯลฯ เคยเป็นอะไร?

เรื่องเบื้องหลังเช่นนี้ อาจทำให้คุณมองญี่ปุ่นในสายตาที่ผิดแผกไปบ้างประสบการณ์ที่คุณได้รับ จึงอาจไม่ใช่เพียงเรื่องสนุกและความบันเทิงสถานเดียว

แต่เป็นการเรียนรู้จิตวิญญาณแห่งญี่ปุ่น

จิตวิญญาณที่อาจไม่ใช่ดีพร้อมร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่เป็นจิตวิญญาณที่มนุษย์จำเป็นต้องมี ในยามที่เรากำลังรู้สึกท้อถอย หดหู่ สิ้นพลัง

ในยามนั้น ผมอยากให้คุณมองโตเกียวอีกครั้ง

ไม่มีครั้งใดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่เราสิ้นหวังเชกเช่นวันรุ่งขึ้นของคืนฝนไฟ

และไม่มีครั้งใดที่มนุษย์ฟื้นตัวขึ้นมาได้...เอียงนั้น!

